

REBECCA ZANETTI

UTEČ,
DOKUD
MŮŽEŠ

**V DRSNÝCH HORÁCH ŘADÍ SÉRIOVÝ VRAH.
ZASTAVIT HO MŮŽE JEN LAUREL SNOWOVÁ.**

 metafora

Zvláštní agentka FBI Laurel Snowová si předvánoční čas představovala docela jinak, když se ale v horách u jejího rodného města ve státě Washington najdou stopy řádění sériového vraha, rozhodne se vyrazit na místo činu a pustit se do pátrání.

Svérázná mladá žena s výjimečnou pamětí, která z domova coby zázračné dítě odešla už v jedenácti letech na univerzitu, se díky znalostem psychologie pokouší vžít do myšlení násilníka, jenž se skrývá mezi spořádanými občany horského městečka. Pátrání jí komplikuje nejen drsné zimní počasí, ale také stíny vlastní minulosti a nekontrolovatelná přitažlivost, kterou pociťuje k Hucku Riversovi, bývalému vojákovi a rangerovi, který se stal proti své vůli jejím parťákem ve vyšetřování.

„Od téhle knížky jsem se vůbec nemohla odtrhnout!“

— Lisa Jackson, bestsellerová autorka

„Připravte se na probdělou noc! Rebecca Zanetti vás strhne napínavým příběhem, v němž se sympatické postavy dostávají do neskutečně svízelných situací!“

— Christine Feehan, bestsellerová autorka

Rebecca Zanetti

UTEČ, DOKUD MŮŽEŠ

REBECCA ZANETTI

UTEČ,
DOKUD
MŮŽEŠ

Přeložila Veronika Lásková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

You Can Run © 2022 by Rebecca Zanetti

Published by Zebra Books, New York, USA

Translation © Veronika Lásková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-416-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-450-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-258-5 (print)

*Tuto knihu věnuji své anglické rodině
s díky za nádherné setkání loni v létě.
A také strýčkovi Johnovi, který mi tolik chybí.*

PROLOG

Byl to ten nejlepší den v jejím životě.

Tammy Jo Sullivanová se pevně držela madla zevnitř na dvířkách terénní čtyřkolky, srdce jí divoce bušilo a dech se jí tajil. Z pocitu, že je jí šestnáct a konečně vyráží na první rande, se jí málem rozhoupal žaludek. Co může být na světě lepšího? Usmívala se od ucha k uchu a po očku se podívala na Huntera, který ji vezl po kamenité cestě na horu Snowblood Peak v pohoří Severní Kaskády.

Ten jí úsměv ihned oplatil a v opálené tváři se mu blýskly bílé zuby. Zajeli si s rodinou na Děkuvzdání do Mexika a prý tam trávil většinu času u bazénu, jelikož mu skončila fotbalová sezóna a může si teď trochu vydechnout. To ona musí po škole i o prázdninách makat v mámině restauraci, ale to nevadí.

Teď ji tenhle úžasný Hunter Jackson veze na čtyřkolce. Chodí ve škole o dva ročníky výš, a ještě nedávno by ji ani ve snu nenapadlo, že by o ni mohl mít zájem. Když ji pozval, aby s ním v sobotu vyrazila na terénní výjíždku do hor, než začne úplná zima, málem ji z toho kleplo. A teď tu opravdu sedí pevně připoutaná na sedačce spolujezdce a dívá se, jak se kolem nich po obou stranách míhají ježaté větve borovic. Hlasitě se rozesmála.

Zahlédla Sandy Jonesovou, jak se ve čtyřkolce před nimi obrátila a zamávala jí. Přes plastové zadní okénko ji viděla jen rozmazaně, se zářivě červenou čepicí nasazenou trochu nakřivo.

Tammy Jo kamarádce zamávala také a usmívala se přitom, až ji rozbolely tváře.

„Líbí se ti to?“ Hunter trhl volantem a vybral další zatáčku. Na bahnité a místy už namrzlé cestě to klouzalo a pneumatiky na okamžik zahrabaly naprázdno. Balvany na jeho straně cesty, za nimiž se rýsovaly holé zimní siluety stromů, pokropila sprška sněhu a bláta.

„To si piš,“ křikla, pevně se držela a pro jistotu se ani nedívala, jak na její straně mizí z dohledu stromy i zem. „Už jsme pěkně vysoko.“

Setřel si z hustých světlých vlasů kus bláta, který se mu tam přilepil, když předtím pomáhal Tysonovi vyměnit řemen na jeho polarisu. Obdivovala, jak si kluci dokážou v každé situaci poradit. „Neboj. Já vím, co dělám.“ Při těch slovech vylétl od terénního vozu před nimi další blátivý gejzír s kousky ledu.

Polkla. „No, víš, táta říkal, abychom radši nejezdili až na sních, když na podzim tolik přšelo. Zem bude rozmáčená.“

Hunter přidal plyn. „Nic se nám nestane. Copak se nechceš podívat až nahoru?“

Poprvé se jí sevřel žaludek. „Ale táta říkal –“

„Mně zem připadá pevná dost. Budu dávat bacha.“ Hunter sáhl po plechovce s pivem, kterou měl postavenou v držáku uprostřed, a obrátil do sebe naráz všechn zbývající obsah. Všimla si, že to je už čtvrtá, přestože bylo teprve devět ráno, ale podle všeho i tak řídil s naprostou jistotou. „Vyndáš mi ještě jedno, prosím tě?“ Prázdnou plechovku odhodil dozadu.

Při pohledu na prudký svah vpravo pod nimi se jí na jednu trochu zatočila hlava. „Určitě, ale až zastavíme.“

Nechci se teď radši odpoutávat.“ Pevně zavřela oči, dokud ji závrať nepřešla.

„Jasně.“ Natáhl se a položil jí dlaň na ruku.

Vytřeštila oči. Hunter ji drží za ruku. *Hlavně klid.* Nesmí začít jancit. Stejně ale otočila dlaň a propletla si s ním prsty. Měl je mnohem mohutnější než ona a krásně teplou dlaň. Lehce se kousla do spodního rtu, aby potlačila další úsměv. V životě ji vážně nemůže potkat nic lepšího. Prostě nic.

Odněkud nad nimi dopadlo na cestu pár drnů a kamenů. Hunter ji pustil a popadl volant oběma rukama. Čtyřkolka nadskočila a Tammy Jo znovu sevřela madlo na dvířkách. „Hele, padají kameny. Měli bychom zastavit.“

„To je v pohodě.“ Hunter přidal plyn a sklonil hlavu, když teréňák nadskakoval a drncal přes kamení. Země tu byla pokrytá směsicí jehličí a blátivého sněhu. Čvachtává a lehce namrzlá.

Natáhla krk a rozhlédla se po okolních horách. „Nahoře je spousta sněhu. A není zmrzlej, Huntore. Už jenom z toho rámusu, co děláme, by se mohlo něco uvolnit. Kvůli vibracím a tak.“

Pokrčil statnými rameny. „Já to zvládnou. Neboj.“

Zadívala se dolů ze srázu vedle cesty a kousala se do tváře, až ji začala pálit. Ve stráni svažující se snad do tisícimetrové hloubky až na dno strže byly rozeseté osaměle stojící smrky, borovice a olše.

Zachvěla se.

Z hor se ozvalo dunivé zahřmění.

Trhla sebou. „Co to –?“

„Drž se!“ zakřičel Hunter.

Zalapala po dechu a prudce se otočila, kam až jí to bezpečnostní pás dovolil, takže ještě zahlédla, jak se ze skalnaté horské stěny nad nimi odděluje masa sněhu a bahna. „Ne, to –“

Lavina se řítíla přímo na ně. Její tíha dopadla na stranu řidiče a málem je převrátila.

„Kurva!“ zařval Hunter a ze všech sil strhl volant do strany, aby terénní vozidlo otočil. Vzápětí je hradba hlíny a sněhu srazila předkem do propasti vedle cesty.

Tammy Jo prudce narazila hrudníkem do bezpečnostních pásů, zapřela se rukama o palubní desku a ječela. Zmocnila se jí hrůza, protože jí došlo, že klouzají po svaahu směrem ke kolmému skalnímu srázu, který předtím z cesty ani neviděla. Tohle je jejich konec.

„Musíme se zarazit o strom,“ řval Hunter a rukama i nohama se zoufale snažil udržet teréniák předkem dolů, aby se nepřevrátil.

Nemohla popadnout dech. Pásy se do ní bolestivě zarývaly, zadkem se mírně nadzvedla nad sedadlo a vlasy jí visely dopředu.

Hunter znovu trhl volantem, dostali se do smyku a na straně spolujezdce nabourali do dvou borovic. S dívkou to mrsklo o dvířka a ramenem jí projela ostrá bolest. Vykřikla.

„Drž se.“ Hunter ji popadl za ruku.

Zamžikala a po tvářích jí stékaly slzy. Přes vozidlo se v záplavě sněhu a bláta dál valily utržené větve směrem ke skalnímu srázu, ale oni zůstávali pevně zaklíněni o dvojici stromů.

„Dobře to dopadne!“ vykřikl Hunter, celé tělo v křeči. „Hlavně se nehejbej. To se přežene.“

Zalapala po dechu a snažila se nekřičet.

Vtom do předního skla s bouchnutím narazila větev a ona leknutím nadskočila. Pak se na ni podívala zblízka. „Není to...?“ Větev vypadala jako lidská ruka s polovinou dlaně – a ulámanými nehty.

Další přívál bahna ji v mžiku odnesl pryč.

Pak se objevila noha. A další ruka.

Konečně rachocení laviny utichlo.

Do okna narazil nějaký oblý předmět, skulil se po skle a zarazil se o kapotu. Zírala na ně lidská lebka, které z temene visely chomáče světlých vlasů.

Hunterovi unikl z hrdla vysoký, ostrý výkřik, jako když malé dítě sviští na horské dráze.

KAPITOLA PRVNÍ

Laurel Snowová si před nástupem do letadla směr Washington, D.C., krátila čas projížděním kalendáře v mobilu. Ošoupané sedačky na mezinárodním letišti v Los Angeles byly nepohodlné jako obvykle, a tak se snažila sedět pokud možno zpříma, aby ji zase nerozbolela záda. Z reproduktorů vyhrávala vánoční hudba a v jednom rohu stál trochu nakřivo stromeček, zplihlé větve ozdobené čímsi, co připomínalo popcorn navlečený na niti. Celý následující týden už vypadal povážlivě zaplněný a Laurel doufala, že se neobjeví nějaký nový případ. Strčila si do uší bezdrátová sluchátka, aby mohla poslouchat povzbudivou sérii rockových písniček, než si přeuspořádá pár schůzek.

Telefon zapípal a ona ho zvedla, aniž přerušila práci na diáři. „Snowová, prosím.“

„Zdravím, agentko Snowová. Jak se vydařilo sympozium?“ ozval se její šéf George McCromby.

„Jak se dalo čekat,“ opáčila a přehodila si přitom jeden pracovní oběd ze čtvrtka na pátek. „Nejsem žádná učitelka a účastníci se půlku mojí přednášky tvářili vyjeveně. Jedna slečna v první řadě měla očividně problém se svým tátou a kluk, co seděl za ní, vypadal na pokraji nervového zhroucení. Jo, a jeden chlap v zadní řadě vykazoval narcistický sklony.“

Uteč, dokud můžeš

„Panebože. Vždyť jsme po tobě jenom chtěli, abys řekla pár slov o FBI a pomohla s nábořem nových lidí. Vypadáš reprezentativně,“ zamumlal George.

Laurel ťukla na displej, aby si obnovila wifi připojení. „To, jak vypadám, nemá s mou prací nic společného. Nejsem odbornice na náboř ani školení.“

George si povzdychl. „Kolik jsi za dnešek viděla lidí s červenýma botama?“

Jasně, tu schůzku kvůli aktualizaci počítače by mohla přehodit z úterý na středu. „Šest,“ odpověděla nepřítomně. „Nebo deset, pokud počítáš i červenohnědý.“

Šéf se zasmál. „A kolik kolem tebe prošlo za poslední měsíc lidí se žlutou čepicí?“

„Jenom osm,“ poznamenala.

George to evidentně začalo bavit. „Kdo v tuhle chvíli představuje kolem tebe na letišti největší hrozbu, aniž by ses rozhlížela?“

Jestli se jí povede posunout ještě jednu schůzku, mohla by v pátek stihnout i manikúru. „Chlápek, co čeká o kus vedle na letadlo do Dallasu. Tak metr osmdesát, šlachovitej, uši jako zápasník. Pohybuje se elegantně.“ Prima, manikúru stíhá. „A ještě jeden týpek severně ode mě v knihkupectví u regálu s novinama – má postavu jako dřevorubec, mohl by klidně někoho složit pěstí k zemi.“ Nemohla by stihnout i pedikúru? To už asi ne.

„A proč nejsi největší hrozbou ty?“ vyptával se dál George.

Odmlčela se. „Protože musím zrovna předvádět zábavný triky pro náměstka ředitele FBI.“ Zvedla hlavu, aby si zkontrolovala čas nástupu do letadla.

„Počkej, mám hovor na druhý lince. Probereme to, až se vrátíš.“ Zavěsil.

Laurel už k tomu beztak neměla co dodat. Telefon zabzučel znovu a ona se podívala na displej, kdo volá. „Ahoj

mami. To víš, že jo, chystám se na Vánoce domů.“ Už tam nebyla tři roky a matčina trpělivost se chýlila ke konci. „Slibuju. Za čtrnáct dnů se uvidíme.“

„Laurel, já tě tu potřebuju hned teď,“ ozvala se Deidre nepřírozeně vysokým hlasem.

Laurel strnula. „Co se stalo?“

„Jde o strejdu Carla. Šerif ho chce zatknout pro vraždu.“ Z matčina hlasu číselna panika. „Jsi přece u FBI. Podezírám ho, že je sériovej vrah. Musíš přijet a pomoci nám.“

Strejda Carl je samorost, ale ne zabiják. „Sériovej vrah? A kolik těl už našli?“

„To nevím,“ zvolala Deidre.

No dobře. Takhle vynervovaná máma obvykle nebyvá. „Dělá na tom FBI ze Seattlu?“ zeptala se.

„Nevím. Ale do Carla se obul místní šerif. Prosím tě, přijď nám pomoci. Prosím.“ Normálně dceru nikdy o nic neprosila.

Musela by si rychle změnit letenku – a požádat šéfa o laskavost. „Dám vědět, kdy přiletím, a půjčím si na letišti auto.“ Vrahové se najdou všude, ale strejda Carl k nim určitě nepatří.

„Ne, postarám se, aby tě někdo vyzvedl. Jenom pošli esemesku, v kolik přiletíš.“ Matka neřídila a obecně nesnášela jízdu autem.

„Tak jo. Ale teď už musím končit.“ Laurel zavěsila, načež vytočila šéfovo soukromé číslo, zatímco levou rukou šátrala v kabelce po vytištěném programu na příští týden. Obourukost jí občas přišla vhod. Moc přátel v FBI neměla, ale George se kdovíproč ujal role jejího učitele a měl s ní trpělivost. Většinou. Navíc nedávno úspěšně uzavřela jeden případ se sériovým vrahem v Texasu a měla dravy, jak by řekl George. Prozatím. Podle jejích zkušeností většině lidí dravy rychle došel.

Telefon chvíli vyzváněl, než ho šéf konečně zvedl. „Řekl jsem, že to probereme, až se vrátíš do D.C.,“ prohlásil.

„Potřebuju laskavost,“ přerušila ho Laurel. Vtom zachytila pohledem mladíka, který doprovázel staříčkou paní a zkoumal s ní informační tabuli. „Nemám zatím moc informací, ale v Genesis Valley ve státě Washington našli několik podezřelých mrtvol. Potřebovala bych to prošetřit.“ Na tom klukovi s babičkou jí něco nehrálo. Teď jí vsunul ruku do béžové kabelky, kterou měla pověšenou přes rameno, vytáhl peněženku a strčil si ji do batohu.

„Tak chvíli vydrž. Brnknu tam a zjistím, co se děje,“ poznamenal George.

„Díky.“ Laurel vstala a rychle přistoupila ke dvojici. „Můžu nějak pomoci?“

Stařenka na ni zamžikala, v zamlžených modrých očích jasně patrný šedý zákal. „Jé, děkuju, děvenko, ale asi ne. Tady ten chlapec mi laskavě pomáhá najít moje letadlo.“

„Opravdu?“ Laurel naklonila hlavu.

Kluk, kterému mohlo být něco málo přes dvacet, měl bystré hnědé oči a hustou hřívu světlých vlasů. Při úsměvu přehnaně cenil zuby. „Přesně tak. Jsem Fred. Pomáhám tadyhle Eleanor, protože chudinka trochu zabloudila.“

Babička svírala v revmatických prstech letenku. Měla pečlivě nakadeřené bílé vlasy a napudrovaný obličej. „Byla jsem na návštěvě u sestry v Burbanku a za bezpečnostní kontrolou jsem se nějak ztratila.“

Laurel podrážděním zaškubala kůži na šíji. „Vrať jí tu peněženku.“

Eleanor zalapala po dechu. „Cože?“

Fred stařenku odstrčil a dal se na útěk.

Laurel ho popadla za batoh, kopla ho do podkolení jamky a složila k zemi, takže dosedl na zadek. Pak mu šlápla čtverhranným podpatkem na pečlivě zvolený pod-

kožní nerv po straně stehna. „Představ si, Frede, tadyhle máš takovej nerv, co způsobí, že člověk zakňučí jako pes.“ Přitlačila.

Fred vyjekl.

To už k nim přibíhal muž od letištní ostrahy s rukou položenou na revolveru, který se mu houpal u pasu.

Laurel vytáhla z kapsy služební odznak a otevřela pouzdro. „FBI. Mám dojem, že tenhle mladík má u sebe pár cizích peněženek.“ Vytřepala obsah batohu. Na dlažbu se s rachotem snesla hromádka peněženek, lékových lahviček a náhrdelníků.

„No teda.“ Eleanor se sehnula a vytáhla svou peněženku a lahvičku s pilulkami. „Ty mizero jeden.“ Pleskla mladíka kabelkou.

Uhnul a odstrčil tašku stranou. „Pomozte mi, prosím.“

„Ať ještě zakňučí,“ zvolala rozhořčeně Eleanor.

„S radostí.“ Laurel znovu zatlačila nohou na příslušný nerv.

Fred zaúpěl, snažil se vyprostit z jejího sevření a ve tváři bolestí úplně zbledl. „Nechte toho.“

Strážník naházel ukradené předměty zpátky do batohu, a jakmile Laurel ustoupila, vytáhl zloděje na nohy a hbitě mu nasadil pouta. „Díky za pomoc. Teď už si ho přebírám.“ A vzdálili se.

Laurel se podívala na Eleanořinu letenku. „Tak ukažte.“ Letmý pohled jí prozradil, že stará paní cestuje do Indiany. „Letí vám to tamhle od brány 21. Vezmu si věci a dovedu vás tam.“ Vrátila se pro brašnu na notebook a kufrík na kolečkách a nabídla babičce rámě, aby se do ní zavěsila. „Je to kousek, tamhle jak jsou ty restaurace.“

„Haló?“ vyštěkl jí George do sluchátek. „Tady náměstek ředitele FBI, mám pro tebe informace.“

„Vydrž laskavě moment,“ omlouvala se Laurel a bezpečně se přitom s Eleanor proplétala davem.

Eleanor se jí vděčně držela a překvapeně se na ni zadívala. „Jak můžete znát číslo moje odletové brány? Vždyť jste se ani nepodívala na tabuli!“

„Dívala jsem se předtím,“ vysvětlila Laurel a pomohla stařence vyhnout se třem chlapečkům, kteří za sebou táhli kufříky s motivy postaviček z disneyovek.

Eleanor zamrkala. „Vy jste si zapamatovala všechny odlety na jedno podívání?“

„Pořád čekám,“ zavrčel George.

Laurel dovedla paní k přepážce, kde pohledný třicátník něco ťukal do počítače. „To je Eleanor, cestuje tímhle letem. Bude sedět přímo tady a potřebuje při nastupování víc času.“ Nečekala na odpověď a pomohla stařence usednout na nejbližší volnou sedačku. „Tak, a je to. Nastupovat budete asi tak za pět minut.“

Eleanor ji pohládila po ruce. „Hodná, děkuju.“

Laurel si k ní dřepala. „Bude na vás na letišti někdo čekat?“

Eleanor přikývla. „Ano. Syn mě vyzvedne hned za výdejem zavazadel. Nebojte se o mě.“ Přitiskla Laurel obě artritické ruce na tváře. „Vy nejste jen tak obyčejné děvče, vidíte?“

„Zatraceně, Snowová, tak co je s tebou?“ zařval jí do uší šéf.

Laurel bolestně přivřela oči. „Ráda jsem vám pomohla.“

Eleanor ji sevřela ještě pevněji. „Takové krásné oči. Máte štěstí.“

Štěstí? Laurel nikdy nepřiřadalo jako velká výhra, že trpí heterochromií. „To je od vás milé.“

„Jste moc krásná. Úžasně výrazné barvy! Ještě jsem u nikoho neviděla tak jasnou zelenou a na druhém oku zase tak pěkně tmavý odstín modré.“ Eleanor zamžourala a naklonila se blíž. „A v tom modrém oku máte dokonce odlesk zelené, vidíte?“

Laurel se usmála a vyprostila se ze stařenčina sevření, přičemž dávala pozor na její naběhlé klouby. „Ano, mám každý oko jiný, a ještě ke všemu jedno dvoubarevný. Je to docela jízda.“

Eleanor se zasmála. „Vy jste ale čiperka. Tak utíkejte.“

Laurel vstala. „Šťastnou cestu, Eleanor.“ Otočila se, zamířila zpátky ke svému letu a myšlenkami se vrátila k cestě do Genesis Valley. Bude muset všechny schůzky v hlavním městě přesunout na první lednový týden, a její mozek už automaticky měnil v kalendáři příslušná data. Jestli se jí povede v pondělí jedno jednání trochu posunout, stihne nakonec i tu pedikúru. Třeba by se mohla omluvit ze středečního oběda s forenzními účetními, kde mají probírat nedávno vytvořený taktický software. Tihle chlapi málokdy vylezou od svých počítačů, a když už si někam vyrazí, vždycky se strašně rozpovídají. „Promiň, že jsem tě nechala čekat. Cos zjistil?“

George dlouze a trpitelsky vzdychl. „Dneska ráno tam děcka na čtyřkolkách narazila na několik částí lidských těl, včetně tří lebek. Na hoře, která se jmenuje...“ ozvalo se šustění papírů, „Snowblood Peak.“

Laurel změnila směr a srdce se jí rozbušilo. „Teprve dneska ráno? To si dost rychle našli podezřelýho.“ Kolem té hory jako malá občas se svými strýci jezdila na skútru, než v jedenácti odešla na vysokou. „Možná je to jenom starej hřbitov. Třeba to ani není případ pro nás.“

„Přesně tak, a navíc je to záležitost pro místní policii, ne federální.“

Zarazila se. „Ale jde přece o to, kde se ty kosti přesně našly. Údolí pod Snowblood Peakem patří z poloviny státu a z poloviny federální vládě. Je tam krásná příroda.“

„Hm. No dobře. Mohli bychom si to převzít, pokud se ti chce dohadovat se státní policií, a ještě s místním šerifem.“ Neznělo to moc povzbudivě.

Dohadovat se jí nechtělo nikdy s nikým. „A nemáme náhodou pobočku v Seattlu?“

„Ano, ale teď zrovna se to tam všelijak mění. Chystali jsme se založit zvláštní jednotku s názvem Severozápadní oddělení FBI pro násilnou trestnou činnost, jenže do toho přišlo politický zemětřesení, nějaká přestřelka, a plno lidí přesunuli jinam. Čili momentálně se jednotka restrukturalizuje a máme tam jenom dva agenty, a ti mají práce nad hlavu s drogovým kartelem.“ Znovu zašustily papíry.

„Takže tenhle případ budu mít na krku sama, jestli z toho vůbec něco bude.“ Což u ní bylo ostatně obvyklé. Let do Seattlu byl uvedený u brány 13 a do Everettu u čísla 17. „Už jste mi změnili letenku?“

Další listování. „Jackie?“ hulákal George. „Má Snowová vystavenou novou letenku?“

Laurel při tom hlasitém zvuku ve sluchátkách bolestně zkrabatila čelo.

Šéf promluvil znovu k ní. „Změnili jsme ti ji na let 234, odlétá za deset minut. Drží ti dveře, ale musíš se spokojit s prostředním sedadlem.“

Aspoň že k téhle bráně to má v tuhle chvíli celkem blízko, a navíc poletí do Everettu, odkud se dá do Genesis Valley dojet autem rychleji než ze Seattlu. Rozběhla se a příruční kufřík táhla za sebou. „Mám jenom tašku na víkend a služební revolver.“ Osobní zbraň si nechala doma.

„Beztak z toho podle mě nic nekouká. Dávám ti čtyřicet osm hodin, abys zjistila, jestli je to případ pro nás, a nezapomeň, že je to laskavost,“ dodal George.

Bolelo ji ve spáncích. „Ale už po mně víckrát nechtěj, abych dělala tvář FBI. Studenti a potenciální uchazeči nejsou moje parketa, neumím to s nima.“ Nejméně dva z účastníků během její prezentace opustili sál.

„Musíš se naučit vycházet s lidma,“ oponoval George.

Doběhla k odletové bráně a ukázala odznak netrpělivě vyhlížejíci stevardce u přepážky. Žena si dál podupávala podpatkem. „Nastupuju do letadla. Jestli k těm lebkám zjistíš něco dalšího, pošli mi to prosím do mailu, abych tam nejela naslepo.“ Žaludek se jí sevřel předtuchou i vědomím statistické pravděpodobnosti. Tři lebky na svahu hory?

V okolí jejího rodného města řádí vrah.

KAPITOLA DRUHÁ

„Laurel? Laurel Snowová?“ volal v davu ženský hlas.

Laurel si té ženy už všimla a vykročila směrem k ní. Na chvíli se zarazila, když jí před letištní budovou vítr profoukl tenké sako a na čelo dopadla první sprška ledového deště. „Ano?“

Žena se k ní rozběhla od otřískaného zeleného volswagenu brouka, zaparkovaného hned u východu z příletové haly everettského letiště. „Já jsem Kate Vuittronová.“ Podávala jí pečlivě upravenou ruku s tmavě červenými nehty. „Moc mě těší.“

Laurel se s ní pozdravila. Kate muselo být něco málo přes čtyřicet a byla oblečená celá v červeném. Jásavě červená sukně, červená květovaná blůza, a dokonce rudé lodičky se světle červenými pásky přes kotníky. Jako by to nestačilo, v blond vlasech měla obarvené červené pramínky.

„Ráda vás poznávám. Vy se znáte s mojí mámou?“ zeptala se Laurel.

Kate se obratně vyhnula muži se třemi kufry a zakroutila očima. „Tak trochu. Ucházela jsem se o práci v jejím obchodě s čajem, ale zrovna nikoho nepotřebovala. Schovala si na mě číslo a dneska ráno mi zavolala.“ Sáhla po kufříku. „Ukažte, vezmu vám to. Vy teda cestujete na lehkno.“ Popadla rukojeť a jedním pohybem umístila zavazadlo na zadní sedadlo brouka. „Naskočte si.“

Laurel otevřela dvířka, vklouzla dovnitř a tašku s počítačem si položila pod sebe na podlahu. Z rádia vyřvávala country hudba a topení jelo na plné obrátky, což v chladném severském počasí ocenila.

„Omlouvám se.“ Kate se posadila za volant, zabouchla dvířka, ztlumila rádio, zapnula si pás a kličkovala mezi auty k výjezdu z letištního parkoviště.

Laurel se honem hleděla připoutat. Za zády se jim ozývalo podrážděné troubení. Zhluboka se nadechla. „Máma si vás najala, jen abyste mě vyzvedla na letišti?“

„Jo,“ přikývla Kate, přejela z pruhu do pruhu a zkřížila přitom cestu autobusu. „Asi jí mě bylo líto, ale to nemusela. Jsem v pohodě.“ Tón jejího hlasu svědčil o opaku.

Deidre měla odjakživa slabost pro zraněné tvory. Laurel si ženu pozorně prohlížela. Manikúru měla sice pečlivou, ale doma dělanou, vlasy obarvené červeným sprejem, šperky žádné. Zvláštní.

„Díky, že jste pro mě zajela. Potřebuju si rychle zavolat.“ Laurel vytáhla z kabelky mobil, vytočila služební číslo a přes nepřístupnou asistentku se nakonec dostala až k náměstkovi ředitele. „Ahoj. Povedlo se ti ještě něco zjistit?“

„Ano,“ George se hlasitě přehraboval v papírech. „Takže... Dneska ráno kolem osmé došlo u hory Snowblood Peak k nálezu nejméně tří mrtvých těl. Narazila na ně partička pubertáků, když nabourali s nějakým vozítkem UTV. To je asi něco jako čtyřkolka, ale s dvířkami. Pěkný.“

Do předního skla teď bušil déšť s příměsí ledových krup.

„A těm dětem se nic nestalo?“

„Celkem nic. Mluvil jsem s doktorem. Prej jsou v šoku, ale fyzicky všichni čtyři v pořádku, nejhorší zranění je jedno vymknutý rameno. Mají zůstat do zítřka v nemocnici na pozorování,“ dodal George.

Ještěže tak. Laurel polkla. „Už se toho chopili novináři?“
 „Pokud vím, tak zatím ne,“ odpověděl George. „Na místě se asi dozvíš víc.“

Laurel natáhla krk, aby si na obloze lépe prohlédla mraky typu nimbus s temnými nabobtnalými břichy a ještě mohutnějšími vršky. „Jestli ve městě prší, tak v horách zaručeně sněží. Poslali tam někoho s osvětlením?“

„Jo,“ přisvědčil George. „Potvrdili mi, že na místě pracuje tým ze státního oddělení v Seattlu. Snaží se toho co nejvíc zajistit, ale zem je mokrá a pořád dost nebezpečná, tak musejí dávat bacha. Z federálního tam zatím nikdo není, ale i kdyby sis ten případ chtěla vzít na starost, byl bych radši, abys na něm spolupracovala se státním.“

„To zní logicky.“ Laurel přikývla. „Jestli se ještě víc ochladí a půda namrzne, mohlo by nám to s hledáním dalších těl pomoci. Nevíš, jestli tam mají psy na vyhledávání mrtvol?“

„To netuším,“ opáčil George. „Víc informací už nemám. Vlastně jo, volal jsem na horskou službu, totiž rangerům státu Washington, a hned na mě vyjeli, že nám po tom nic není, že prej je to jejich věc. Oni totiž v tomhle státě fungují jako normální policajti, a ten chlápek, co jsem s ním mluvil, úplně sral na to, že jsem náměstek ředitele FBI. Jen tak pro informaci.“

Laurel si potřebovala prohlédnout místo činu. „S kým přesně jsi mluvil?“

„S někým z místního oddělení.“ George si bolestně vzdychl. „Ale vydrž chvíli. Přece jen bych tam někoho měl znát.“ Ze sluchátka se chvíli praskavě linulo příšerné provedení Beethovenovy Páté symfonie, načež se znovu ozval George. „Tak pojďme k jádru věci. Nejlepší lovec a stopař, kterýho tam mají, pracuje z domova, dám ti na něj kontakt. Jmenuje se Huck Rivers, momentálně má tejdén dovolenou, ale pošlu ti adresu. Ten chlap na tom

bude nejspíš chtít dělat tak jako tak, takže se ho radši včas chytni, pokud se tomu chceš opravdu věnovat. Hodně štěstí, Snowová.“ Zavěsil.

Laurel si strčila mobil do kapsy černých kalhot. „Ráda bych se podívala na místo činu, než bouřka spláchne všechny důkazy.“ Škoda že si s sebou nevzala svetr a tlustší ponožky. „Netušíte, jak bych se mohla dostat na Snowbloody Peak?“

„Ani ne,“ podotkla Kate. „Přistěhovala jsem se do Genesis Valley teprve nedávno ze Seattlu, ačkoli jsem tady v okolí vyrůstala. Nechápu, kde se tam vzalo tolik mrtvol.“

Laurel se podvědomě zachytila madla dvířek, aby udržela rovnováhu. „Neznáte náhodou horského rangera Hucka Riverse?“ zeptala se.

„Ne.“ Kate nespokojeně mlaskla a stříhla to přes dva pruhu.

Laurel se zapřela chodidly o podlahu v marné snaze najít oporu pro případ, že by Kate opravdu nabourala. Taška se jí při tom manévru otevřela a na podlahu se vykutálelo klubíčko broskvově žluté příze. Namáhavě se shýbla a uklidila ho.

Kate sešlápla plyn. „Vy pletete?“

„Ano. Patřím do společnosti, která plete čepičky a deky pro nedonošený děti. Když mám ruce zaměstnaný, pracuje mi mozek rychleji.“ Opatrně si uložila nejmenší pletací jehlici zpátky na místo.

„No ne! To je zajímavá záliba,“ podotkla Kate. „Vaše máma povídala, že jste byla geniální dítě a dodělala jste vysokou, když vám ještě nebylo ani dvacet.“

Laurel si protáhla prsty a cítila, jak se jí v nich postupně rozlévá teplo. „Studovala jsem několik oborů zároveň a máma mě naučila plést už jako dítě, abych líp zvládala stres. No a před pár lety jsem v rámci jednoho projektu na škole zjistila, že spousta nedonošených

nebo prostě nemocných novorozeňat potřebuje čepičky, a z toho pak vznikl tenhle program.“ Zapnula si na kabelce zip.

„Moment. Jak, vznikl?“ Kate se na ni po očku podívala. „Vy jste tu skupinu objevila, nebo jste ji přímo založila?“

Laurel se zapálily tváře. „Pomohla jsem ji založit, ale neřídím ji. Teď pro ně prostě jenom pletu.“ Víceméně. Pořád ještě má na starosti část logistiky, a vždycky ji píchne u srdce, když pomyslí na ty malinkaté dušičky, jak v nemocnicích ze všech sil zápasí o život. Zapípal jí telefon a ona ukázala displej Kate. „Tady je adresa kapitána Riverse. Mohla byste mě k němu zavést?“ Snad Rivers mezitím na horu nevyrazil sám; předpokládala, že pořád ještě tráví dovolenou doma.

„Ano. Slíbila jsem vaší mamince, že vás hodím, kam budete potřebovat. Asi tušila, že budete chtít do hor. Můžu na vašem telefonu použít navigaci?“

„Jasně.“ Laurel natukala do aplikace adresu a čekala, až se načte trasa.

Kate zvýšila obrátky stěračů. „Vy jste vyrůstala v Genesis Valley?“

„Jenom do jedenácti, pak jsem odešla na vysokou.“ Laurel si protřepala prsty, aby je ještě víc zahřála.

Kate na ni letmo pohlédla a pak se znovu zadívala předním sklem na silnici. „Vy jste šla na univerzitu už v jedenácti letech?“

Laurel přikývla. „Ano.“ Na podobně překvapené reakce byla zvyklá. „Ve škole jsem se nudila a potřebovala jsem výzvu.“ Se svýma různobarevnýma očima a nenasytnou touhou po vědění mezi děti moc nezapadala. Mírně řečeno. Pokrčila rameny. To už je všechno dávno.

„Zajímavý,“ poznamenala Kate. „Jestli jste šla studovat tak brzo, musíte mít v kapse spoustu diplomů, kromě toho, že jste založila neziskovku, co plete pro nedonoše-

ný miminka. Co všechno jste studovala?“ Zdálo se, že ji to upřímně zajímá.

Laurel si dlaněmi uhladila nohavice. „No, věnovala jsem se různým oborům, a diplom mám z informačních technologií, neurologie, behaviorální vědy, bioinformatiky a integrační genomiky, teorie her a psychologie se zaměřením na abnormální psychologii.“

„Takže vás prostě zajímá, co se lidem honí v hlavě,“ zhodnotila to Kate.

„Asi máte pravdu,“ přikývla Laurel. „Anebo mě spíš zajímá, co se honí v hlavě mně.“

Kate natáhla ruku, aby zesílila topení. „A už jste na něco přišla?“

„Ani ne,“ pronesla Laurel zamyšleně. „Čím jsem starší, tím jako bych toho věděla méně. Nemáte někdy taky ten pocit?“

Kate ohrnula koutky úst. „Mám tři dcery, takže tenhle dojem mívám dost často. To mi věřte.“ Neměla na ruce snubní prsten, ale Laurel se nechtěla vyptávat.

Snažila se v duchu dojít k nejlogičtějšímu závěru, a nakonec si stejně neodpustila otázku: „Proč na sobě máte tolik odstínů červený?“

Kate topení zase ztlumila. „Čekala jsem, kdy se zeptáte.“

„Nechtěla jsem se vás dotknout, kdybyste třeba trpěla nějakou obsesí,“ přiznala Laurel.

Kate se konečně usmála. „Naše škola pořádá dneska vánoční benefiční večírek s názvem ‚Červená a zelená‘, aby vybrali peníze pro sportovní týmy, a mně strašně záleží na tom, aby moje holky v nové škole dobře zapadly, tak jsem nabídla pomoc. A zvolila jsem si červenou.“ Střelila po Laurel pohledem. „Mým úkolem je vás zavést, kam potřebujete, a pak musím na tu školní akci. Jestli se mi povede navázat kontakt s maminkama, třeba to holkám usnadní život. To stěhování pro ně bylo hrozně náročné.“

To znělo logicky. „Jste moc hodná, že mě svezete, zvlášť když podle všeho máme namířeno do hor,“ prohlásila Laurel.

„A jste si jistá, že vás mám jen tak vysadit před domem nějakýho chlapa, tady uprostřed divočiny?“ zeptala se Kate.

„Ano.“ Laurel se zhluboka nadechla. „Kapitánu Riversovi zrovna končí dovolená. Může mě vzít s sebou na místo činu.“

Když Lisa Scotfordová přišla k sobě, trásla se chladem a holý zadek ji zábl na ledově studené kovové podlaze. Vnitřek jejího vězení ozařovala poblikávající lucerna. V rohu se válela deka a ona se k ní doplazila, zabalila nahé tělo do kousavé vlněné látky a schoulila se v koutě. Hlava jí třeštila. Zamžikala, aby zahnala mlhu a bolest, a snažila se soustředit na situaci, ve které se ocitla.

Kde to vůbec je?

V jednu chvíli odcházela ze svého bytu v Genesis Valley, chystala se nastoupit do auta a pak... už vůbec nic. Ucítla prudký úder do hlavy a okamžitě ztratila vědomí. Opatrně si sáhla na temeno a bolestně sykla, když nahmatala obrovskou bouli. Pohlédla na ruku a všimla si, že má prsty od krve.

Zvedl se jí žaludek, naklonila se na stranu a vyzvracela zbytek špaget, které si doma dala k obědu.

Zvenku k ní doléhalo skučení větru a do plechové střechy bubnovaly ledové kapičky.

Pohlédla pod deku. Ten, kdo ji unesl, z ní svlékl všechno, co měla na sobě. Znovu se jí udělalo zle, ale tentokrát dávala naprázdno. Jak dlouho byla v bezvědomí? Vzala si na příští týden v práci volno s tím, že si zajede do města, ale ve skutečnosti se chystala hlavně meditoval a v klidu

o samotě promyslet, co si se životem dál počít. Takže si nikdo ani nevšimne, že zmizela.

Při tom pomýšlení se jí hrůzou zatočila hlava. Kůže ji svrběla.

Přestože se jí podlamovala kolena, opatrně vstala a otočila si deku kolem těla. Hrubá látka byla cítit směsicí parfémů a něco na ní zaschlo. Možná krev. Vší silou tu myšlenku zapudila. Musí se odsud nějak dostat. Z té zimy ji rozbolelo v krku a bosá chodidla ji na ledové podlaze pálila, přece však došla po špičkách potichouнку ke dvojitým kovovým dveřím. Zavřeli ji do nějakého nákladního kontejneru? Takového, jaké občas v televizi vídala v přístavech? Na stěnách těsně nad podlahou byly připevněné čtyři kovové háky – neodvažovala se pomyslet, k čemu by mohly sloužit. Mezi nimi byly vidět přimrzlé zbytky krve a nějakých dalších tekutin, ale ať to bylo cokoli, všechno překrýval zápach dezinfekce.

Natáhla roztřesenou ruku a pokusila se uvolnit páku, která zajišťovala dveře. Marně. Zkusila to větší silou, ale kovová zástrčka se ani nehnula. Zřejmě byla zamčená zvenku.

Rozhlížela se po kovovém stropě i čtyřech stěnách a pokoušela se objevit nějakou skulinku, slabé místo. Nic. Nakonec přitiskla ucho ke stěně a snažila se zachytit nějaké zvuky, které by mohl vydávat její únosce. Roztrásla se jí kolena. Jestli jí sebral šaty, mohl pro to mít jen jediný důvod. Musí přijít na to, jak se odsud dostat.

Venku se však ozývalo jen zoufalé skučení větru. „Haló?“ zavolala chraplavě. Když se nikdo neozýval, odkašlala si a začala křičet. Ječela tak dlouho, dokud jí hlasivky nevypověděly službu.

Žádná pomoc však nepřicházela.

KAPITOLA TŘETÍ

Kapitán Rivers bydlel v lesích nad městem Genesis Valley a jelo se k němu po točité silničce lemované borovicemi a cedry, které se v prudké bouři klátily. Ječící víchr hnal namrzající déšť se sněhem po nezpevněné příjezdové cestě až ke srubu stojícímu v meandru lehce rozvodněné řeky. Klády tvořící stěny stavení byly pokryté tmavou patinou, ale působily stejně pevně jako drsná skalní stěna na protějším břehu.

Kate zastavila před dvojitou garáží. Na severní straně se nacházela mohutná dřevěná dílna s dvojicí kovových garážových vrat, obklopená stromy s holými větvemi. Zapípal jí telefon a ona mrkla na displej. „Už mají skoro nachystanou večeři,“ podotkla.

Laurel rychle obhlédla situaci a zaznamenala, že se v domě pohybuje nějaká postava. Takže kapitán je doma. Výborně. Otevřela dvířka, vytáhla si ze zadního sedadla kufřík a brašnu na notebook si přehodila přes rameno. „Děkuju za svezení.“

Kate na ni pohlédla. „Určitě vás tady mám nechat?“

„Ano.“ Rivers je kapitánem horských rangerů, takže určitě nenechá osamělou ženu uprostřed sněhové bouře stát za dveřmi, i kdyby třeba byla od FBI. Snad. „Užijte si večírek.“

„Budu se snažit,“ odpověděla Kate. „Hodně štěstí!“

„Bezva. Díky.“ Zevnitř se ozvalo zaštekání, ale spíš radostné než zlostné. Vystoupila z auta a nohy v černých polobotkách, které se hodily do počasí v Los Angeles, ji okamžitě začaly zámst. Polkla naprázdno, přitáhla si tenké sako blíž k tělu a se skloněnou hlavou pospíchala přes verandu k bytelným dřevěným dveřím. Aspoň že si ráno ke smetanově bílé blůze a saku oblékla černé kalhoty, a ne sukni. Zaklepala přesně ve chvíli, kdy zadní světla Kateina auta mizela v poslední zatáčce dlouhé příjezdové cesty.

Pes v domě zaštěkal hlasitěji.

Hluboký hlas zabručel nějaký povel a zvíře ztichlo.

Dveře se otevřely a objevila se v nich mužská postava.

Laurel málem instinktivně ustoupila o krok dozadu. Metr devadesát, černé vlasy, hnědé oči, široká ramena. Mohutné kostnaté ruce, rozložitý hrudník, mužná čelist. Rozcuchané vlasy se mu za ušima kroutily, což působilo nedbale a zároveň překvapivě přitažlivě. Hnědé oči, v jejichž duhovkách tančily zlaté skvrnky, prozrazovaly spoustu zkušeností. Jistě i dobrých, ale hlavně špatných. Odhadovala mu něco málo přes třicet, ovšem pokud se dá věřit matčiným teoriím, tak jeho duše už toho pamatovala mnohem víc. „Jste kapitán Rivers?“

Pootevřenými dveřmi si ji pozorně měřil od hlavy k patě. „A kdo jste vy?“ Neoslovil ji sice zrovna přátelským tónem, ale jeho hluboko posazený hlas působil uklidňujícím dojmem. Zvláštní.

„Jmenuju se Laurel Snowová a potřebuju od vás pomoc.“ Instinkt jí jasně napovídal, aby se zatím neoháněla služebním odznakem.

Okamžitě otevřel dveře trochu víc. „Nejste na tohle počasí moc dobře oblečená.“ Tvářil se nevyzpytatelně. „Vypadáte jako od federálky.“

Tak to jí ještě nikdo neřekl. „Vážně?“

„Černý kalhoty, nevhodný boty do zdejšího terénu, upravený nehty s béžovým lakem.“ Naklonil hlavu na stranu. „Až na ty vlasy. Takový vlasy federální policajtky nemívaj.“

Ani na tuhle poznámku ji nenapadala vhodná odpověď, což bylo nezvyklé. „Takže mám vlasy jako kdo?“ Kdy naposled vyslovila tak šroubovanou otázku? Asi na škole.

„Nevím, ale určitě ne jako policajtky. Jsou moc dlouhý a ta barva vás musela stát majlant.“

Takhle podivný rozhovor nevedla s nikým už nejmíň deset let. Možná dvacet. „Žádný barvení si neplatím. A většinou ani stříhání.“ Na takový luxus už dlouho neměla čas. Možná by se někdy mohla nechat ostříhat od profesionální kadeřnice, a ne od postarší sousedky, která trpí artritidou a špatně vidí.

„To mi chcete namluvit, že to je vaše přirozená barva?“ Naklonil se blíž a ucítila z něj vůni borového dřeva.

Zamračila se. „Nesnažím se vám namluvit vůbec nic. Jsou to prostě jenom vlasy.“ Bože. „A jsou hnědý.“

„Oba dobře víme, že hnědý nejsou. Spíš kaštanový, a ta kombinace hnědý a červený je neskutečná. Vážně.“ Podíval se na psa, který mu trpělivě ležel u nohou. „Vid', Aeneasi?“

Laurel sklonila hlavu, aby si zvíře lépe prohlédla. Měl výrazné zbarvení: na čumáku bílou skvrnu ve tvaru přesýpacích hodin obklopenou černou srstí. Bílá přecházela do náprsenky a rozbíhala se na obě přední tlapy. „Aeneas? Jako ten z Homérovy *Illiad*?“

„Spíš z Vergiliovy *Aeneidy*,“ opáčil Huck.

Znovu se do ní opřel ledový vichr, takže si promnula dlaněmi ramena. „Je krásnej.“

Huck otevřel dokořán a pohybem ruky jí naznačil, aby šla dál. „Kde jste sakra nechala kabát?“